

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias Vincentii Caraffa, Societatis Iesv Praepositi Generali, Tomus ...

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Peregrinus terræ. Fasciculus Myrrhæ Siue Considerationes Variæ Super
Plagas Et Vulnera Christi D.N. Itinerarium. Seraphinus. Civis coeli

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

cap. 5. Peccatum suiipsius pœna

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49469](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49469)

nostræ: & inter eas & seipsum & animam suam odio
 tenso & continuo inestabitur, quemadmodum inter
 sum & continuum odium est, quo ardet in Deum. Qu
 igitur hac miseriam peius excogitari potest? Odiob
 beriam Deo, à creaturis, & à seipso: esse obiectum mal
 dictionis & Dei, & creaturatum, & suiipsius? Hic est
 status peccatoris, hæc eius erit hæreditas in Inferno.
 Quod si igitur summum illud periculum euadere, ob
 umque omne effugere desideres, odio plusquam v
 niano nunc, antequam mors acceleret, inleat
 peccatum, & vitam cum moribus muta.

Peccatum, suiipsius pœna.

Cap. V.

S. Aug. in Psal. 36. **D**E peccatore asserit S. Augustinus: *Sibiipsi tormen
 est. Ipse est pœna sua, quem torquet conscientia*
S. Chrysostr. sua. Idem hoc confirmat S. Chrysostr. *dicens
 Hom. 6. ad pop.* *Magnum supplicium est peccare, etsi non puniatur.* Ver
 ritas hæc neque ipsos laruit Gentiles: vnde dixit Philo
Seneca. sophus moralis: *Maxima pœna peccantium est, peccare
 Et sceleris in scelere supplicium est: seu punitio peccati
 ipso peccato est.* Pro meliori veritatis huius notitia
 tria in peccato distinguenda sunt: culpa, reatus, & pœna.
 Et tamen si pœna remitteretur peccatori, eò quod Deu
 eum punire noller; nihilominus in culpa & reatu ab
 est pœna intrinseca, essentialis & inseparabilis, quæ pec
 cator semper excrucietur & torquetur à peccato.
S. Chrysostr. Hom. 21. Probatum primò quò ad culpam: quia culpa in quatu
 rum culpa nil aliud est, quam *ordinatio quadam & de
 structio ordinis: etenim affectus, qui debebat esse or
 dinatus & directus ad Deum, inordinate convertitur ad
 creaturas: vnde cor peccatoris est cor inuersum, con
 deorsum: supra namque creaturas in Deo stare debet
 & stat sub illis contra Deum.* Hæc cordis inuersio &
 inordinatio in peccatore causat, ut is continuo afflig
 tur cruciatu & tormento, & nunquam possit reperire
 quietem. Quemadmodum, si corpus nostrum firmum

mutaret, & caput deorsum, pedes verò sursum verte-
ret, esto nullà alià affligeretur pœna; hic tamen standi
modus inordinatus & incompotus maximam & conti-
nuam ei inferret molestiam, nec vquam in huiusmodi
sua quietem habere posset. Idem casus occurrit ani-
mæ peccatrici; enimverò inuersa stat, caput amoris
sub creaturis, & pedes vsus sursum in Deo habet. Et
hoc illud ipsum est, quod ait D. Augustinus: peccator
nō agit aliud nisi *frui vrendis & vri fruendis*: amat Deū
& creaturas; at creaturas propter se, & Deum propter
creaturas, contra ordinem naturalem & Diuinum, con-
tra ordinem Rationis & Gratia præcipientem, Deum
amandum esse propter se, & creaturas esse diligendas
propter Deum; quod est dare ipsum *frui & fruitionem*
soli Deo; ipsura verò *vri & vsum* solis creaturis. Ne-
que hic gradum sinit peccati inordinatio: quia etiam
totius Uniuersi ordinem distubrat & peruertit: *Est per-
uersio ordinis vniuersi*: in quantum, videlicet, cunctis
abuzitur creaturis, diligendo eas propter seipsas, & in
proprium suum commodum, non propter Deum. Un-
de peccatum non est particularis; sed vniuersalis inor-
dinatio, susque deque ferens omnes creaturas, destru-
ens ordinem, ac pulchram harmoniam ab ipso Creato-
re positam. Quod si igitur peccatum ex natura sua nil
aliud est quàm inordinatio, peruersio & perturbatio,
quam pacem & quietem peccator reperire poterit? Con-
tinuam expetitur pœnam & afflictionem. Quamob-
rem, esto aliam peccatum haud sortiretur pœnam, illud
ipsum pœna est, culpa pariter & pœna est: est pœna in-
trinsicca & inseparabilis à culpa, est pœna culpæ semper
proportionata: maior namque aut minor erit, prout
maior aut minor est culpa. Patet igitur, peccatum non
tantum esse culpam, sed etiam peccatoris pœnam.

Ostendamus ac probemus idem quoque de reatu,
qui est debitum æternæ pœnæ: enimverò passiones ti-
moris & spei hanc sibi vendicant proprietatem, vt parti-
cipent de malo quod timetur, & de bono, quod speratur.
Si quidam delinquens detinetur carceri inclusus cum
periculo vitæ, pœnâ affigitur, & non aliâ nisi timore
pœnæ. Nonnullus alius ex Hispania præstolatur pro-
morio.

LOYSII
IDEREI
T. M. A.
O. V.

motionem ad aliquod officium, & gaudet, non propter aliud, nisi propter spem dignitatis, quam expectat. Idem euenit timori pœnæ æternæ, & spei æternæ gloriæ: *Spe gaudentes*, ait sanctus Paulus de Iustis: *sempelæti & hilares sunt solâ spe bonorum cœlestium. Et timore dolentes de miseris peccatoribus asserendum erit quod semper viuunt continuo vexati & afflicti timore æternæ pœnæ. Peccatum igitur in seipso pœna est, non solum ratione eius, quod in futuro & in Inferno sibi acquiritur, verum etiam propter id, quod præsentis vitæ tempore & in culpa & in reatu experitur.*

Verum quæ qualisue sit intrinseca peccati pœna, quæ lesi insuper in peccatoribus causet esse debet, exponit sanctus Chrysostomus, cum ait: *Vmbra tremant, omnia strepitum timent, sonitum folii volantis quasi gladius cogitant, præterea quemcumque putant ad se venire, ad se peruenire.* Et quod maiori admiratione dignum est, ipse sibi aduersarius est & inimicus: *Nullus prodit argente, nullo condemnat accusante, Et fugit nemine persequente. Denique, quocumque abit, flagellatur, nulli bi aliquid tur minimû mali sui remedium & effugium; quia quocumque vadit, & seipsum & propriam securum defensionem conscientiam, quæ eum torquet & affligit. Pœna igitur peccati hæc est, continuuum tormentum, perpetuus cruciatus & tristitia, tremor sine fine. Considera igitur, quod, quoriuscumque insequeris voluptates mundanas, quando amas peccatum tuum, non nisi tuum amertamentum & cruciatum: amas virgas, quibus contumax caderis; cultrum, quo iugularis, & cor tuum confectur: gladium, quo anima tuâ transuerberator: amas tuam pœnam, mortem tuam, summam tuam miseriam, & ultimam tuam ruinam & perditionem. Quid tibi emolumentum conferunt Mundi delitiæ: quem ex terrenis diuitiis capis fructum; quam pacem reperis in vana ambitione mundanæ dignitatis, si malleus malæ conscientie cor tuum semper concutiat, si anima tuâ immenso peccatorum pelago immersa hæreat, si denique omnis à te vita exulet pax & lætitiæ? Dic mihi: quid tibi panis manducates prodesset, si eum non manducares, eo que non manducates famem tuam, quæ est in stomacho? Quid prodesset*

set quoque refrigerium aquæ fontanæ, nisi eadem sitis corporis extingueres? Quid utilitatis autemolumentum caperet nudus aliquis, quod vestes conseruaret cistæ inclusas? Talis tu es, & non aduertis, an non cæcus es? Fames, sitis nuditas est ibera animam tuam, in interiori homine, in potentiis internis intellectus & voluntatis: & tu carnem tuam sensualiter enutrire studes, sensibus tuis potum dare satagis, & corporis membra immoderata indumentorum pompâ expolire allaboras. Aperti tandem aliquando oculos, & luminis deprecare Patrem, vt te illuminet. Quod si non te moueat honor Dei, proprium saltem te moueat commodum, & liberatè à culpâ pœnali & infernali peccati, quod non duntaxat, vt culpa, maculat, sed etiam, vt pœna & pœna insuperabilis, & à peccato inseparabilis, torquet & cruciat.

Peccatum, pondus & onus intolerabile.

Caput VI.

Hoc idem, quod obtingit corpori graui oppresso onere, occurrit animæ graui peccati moli subiecta. Considera parumper, si quispiam suo infortunio sub magno aliquo monte sepultus, eoque ita coopertus esset, vt nec aditus nec accessus, vnde succursus sperari posset, ad eum pateret, quid faceret miser ille in tanta angustia & periculo constitutus? quid diceret? Omnem profectò perderet spem effugii, & solum mortis extremam præstolaretur ruinam. Non abilius est miseri peccatoris casus: sepultus iacet sub grauissimo peccati pondere, nec aditus, vnde per se effugere, aut remedium adhiberi possit, vllus datur: quare, quamdiu hoc in statu perseverat, non nisi extremam mortis æternæ, damnationisque ruinam expectare potest. Anima creata est à Deo tota spiritualis, spiritualibusque dotata potentis, intellectu & volunta-

MOYSI
IDERRI
O.V.